

Advies

*van 15 september 2005
over het voorontwerp van*

Decreet bodemsaneringsfondsen

Inhoud

1.	Inleiding en krachtlijnen van het advies	3
2.	Situering van de adviesvraag	3
3.	Algemene bemerkingen bij het voorontwerp van decreet	5
3.1.	Een decretale regeling voor sectorale bodemsaneringsfondsen is noodzakelijk	5
3.2.	Algemene bemerkingen bij de concrete modaliteiten	6
4.	Specifieke bemerkingen	7
4.1.	Verfijn de omschrijving van het toepassingsgebied	7
4.2.	Zorg voor uitvoerbare en relevante erkenningsvoorwaarden	8
4.3.	Geef een duidelijke formulering van het takenpakket en de verplichtingen van de bodemsaneringsorganisaties	9
4.4.	Zorg voor een meer uitgewerkte erkenningsprocedure	10
4.5.	Verduidelijk de financieringsstromen en -mechanismen	10
4.6.	Geef de bodemsaneringsorganisatie mee zeggenschap over de bijdragen	11
4.7.	Expliciteer de gevolgen voor de aangesloten exploitanten bij schorsing of opheffing van de erkenning van de bodemsaneringsorganisatie	12
4.8.	Overeenstemming van de voorgestelde co-financiering met de Europese regels inzake staatssteun	12

1. Inleiding en krachtlijnen van het advies

MiNa-Raad en SERV werden op 29 juli 2005 door de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur om advies gevraagd over een voorontwerp van decreet tot wijziging van het bodemsaneringsdecreet. De wijziging betreft de invoeging van een artikel 35bis dat de oprichting van bodemsaneringsorganisaties regelt. De adviestermijn bedroeg 30 werkdagen.

SERV en MiNa-Raad *waarderen* dat de Vlaamse regering een voorstel van *decretale regeling* heeft uitgewerkt dat de oprichting van sectorale bodemsaneringsfondsen mogelijk maakt. Zulke regeling kan inderdaad een oplossing bieden aan enkele belangrijke problemen waarmee zowel saneringsplichtigen als overheid vandaag te maken hebben. *Bijgevolg ondersteunen MiNa-Raad en SERV het voorontwerp.*

In dit advies formuleren SERV en MiNa-Raad evenwel ook enkele opmerkingen en aanbevelingen. Het voorontwerp is immers uitgewerkt met voornamelijk de problematiek in de droogkuissector in het achterhoofd. Om ook voor andere sectoren tot een efficiënte en werkbare regeling te komen, lijken enkele aanpassingen wenselijk. Verder signaleren de raden in dit advies enkele resterende onduidelijkheden.

Na een korte situering van het dossier wordt hierna eerst een reeks algemene bemerkingen bij het voorontwerp geformuleerd. Daarna geven de raden hun meer specifieke opmerkingen bij de verschillende paragrafen van het voorgestelde artikel 35bis.

2. Situering van de adviesvraag

Het Bodemsaneringsdecreet bepaalt dat de beheerder van de grond waar een verontreiniging ontstond, saneringsplichtig is.

De saneringsplichtige is echter niet steeds de aansprakelijke voor de verontreiniging. De saneringsplichtige kan “onschuldig bezitter” zijn als hij bv. kan aantonen dat hij de verontreiniging niet heeft veroorzaakt en er bij verwerving niet van op de hoogte was of hoorde te zijn, of de grond “historisch” verontreinigd was en hij sindsdien op de grond geen risicoactiviteiten meer heeft uitgbaat. In dat geval is de prefinanciering van de sanering ook ten laste van de overheid en is het zelden voor de hand liggend dat de kosten zullen kunnen gerecupereerd worden, omdat de bewijslast bij de overheid ligt en de feiten dikwijls al decennia oud zijn, waardoor de aansprakelijke, bijvoorbeeld de vorige exploitant, de dans ontloopt.

Een exploitant kan echter zelden aantonen dat hij helemaal geen verontreiniging veroorzaakt heeft. Daarnaast is het helaas niet altijd mogelijk om verontreiniging te voorkomen, zelfs al gebruikte men de BBT (Best Beschikbare Technieken). Zelfs indien de aansprakelijke gekend is, bv. de huidige exploitant, kan omwille van de hoge kosten en de beperkte draagkracht van de saneringsplichtige de sanering volledig ten laste van de gemeenschap liggen omdat er ambtshalve gesaneerd moet worden.

Om bovenstaande problemen enigszins aan te pakken wenst de Vlaamse Regering sectorfondsen op te richten.

De oprichting van een bodemsaneringsfonds per sector groepeert een aantal voordelen zowel voor de sectoren, de OVAM als voor de Vlaamse gemeenschap. De bedrijven uit de sectoren genieten van een gecentraliseerd kenniscenter dat er tevens in slaagt kostenvoordelen te realiseren. De OVAM kan de opvolging van de dossiers uit deze sectoren in grote mate overlaten aan de fondsbeheerder. De oprichting van een sectorfonds moet ervoor zorgen dat de Vlaamse gemeenschap minder ambtshalve bodemsaneringen uit deze sectoren te verwerken krijgt.

Deze bodemsaneringsorganisaties kunnen worden opgericht voor elke activiteit die valt onder Vlarem I. De organisaties hebben als taak, naast het beheer van een fonds, te voorzien in de bijstand voor alle mogelijke vragen in verband met de preventie, het onderzoek en de sanering van bodemverontreiniging, alsook in de coördinatie en het beheer van voorzorgsmaatregelen alsook onderzoeks- en saneringsconcepten te stimuleren en te optimaliseren.

De bodemsaneringsorganisaties kunnen ook zorgen voor beschrijvende bodemonderzoeken, bodemsaneringsprojecten, bodemsaneringswerken, eindevaluatie, onderzoek en nazorg met betrekking tot bodemverontreiniging.

Voor deze exploitanten bestaat dan de mogelijkheid om de saneringsplicht over te dragen aan de bodemsaneringsorganisatie mits het sluiten van een overeenkomst tussen bedoelde individuele exploitanten en/of eigenaars en de bedoelde organisatie volgens de modaliteiten bepaald in een uitvoeringsbesluit bij deze regelgeving.

3. Algemene bemerkingen bij het voorontwerp van decreet

3.1. Een decretale regeling voor sectorale bodemsaneringsfondsen is noodzakelijk

Sectorale bodemsaneringsfondsen kunnen volgens MiNa-Raad en SERV een oplossing bieden aan enkele belangrijke problemen waarmee zowel saneringsplichtigen als overheid vandaag te maken hebben.

Met name is het in een aantal gevallen niet billijk om de kosten van bodemsanering geheel of gedeeltelijk door de huidige exploitant te laten dragen. Bovendien is bodemsanering dikwijls een zo dure aangelegenheid dat het de draagkracht van de saneringsplichtige overtreft, waardoor de bodemsanering ambtshalve moet uitgevoerd worden en de kosten, zelfs als een aansprakelijke bekend is, volledig ten laste van de gemeenschap komen te liggen.

Meer specifiek bieden sectorale bodemsaneringsfondsen een reeks *potentiële voordelen* ten opzichte de huidige situatie:

- Solidarisering van de kosten binnen de betrokken sector
- Spreiding van de kosten door jaarlijkse bijdragen aan een fonds
- Reductie van de saneringskost door schaalvoordelen (de fondsbeheerder is een relatief grotere marktspeler die betere prijzen kan bedingen)
- Meer kansen voor onderzoek naar en toepassing van nieuwe (betere en goedkopere) technieken (voor vele individuele KMO is het onhaalbaar om daarin veel middelen te investeren)
- Meer kansen voor preventie van bodemverontreiniging
- Mogelijkheid van co-financiering door de overheid in bepaalde gevallen

De reguleringssimpactanalyse (RIA) bij het voorontwerp van decreet bevestigt deze potentiële voordelen en schat de kostenbesparing die gerealiseerd wordt door de gunstige invloed van schaalvoordelen en de onderhandelingsmacht van de fondsbeheerder bij contractbesparingen over bodemsaneringsprojecten op 20% van de kostprijs die een enkele bedrijfsleider zou kunnen bedingen.

Een *decretale regeling* voor sectorale bodemsaneringsfondsen is noodzakelijk. De ervaring leert immers dat de problematiek niet afdoende 'bottom-up' kan worden aangepakt zonder ondersteuning door een decretaal kader.

3.2. Algemene bemerkingen bij de concrete modaliteiten

Onverminderd deze positieve beoordeling, menen MiNa-Raad en SERV evenwel dat de tekst van het voorgelegde ontwerp van decreet kan worden verbeterd en verduidelijkt. Het voorontwerp is immers uitgewerkt met voornamelijk de problematiek in de droogkuissector in het achterhoofd. Om ook voor andere sectoren tot een efficiënte en werkbare regeling te komen, lijken enkele aanpassingen wenselijk. Verder signaleren de raden in dit advies enkele resterende onduidelijkheden. Dat wordt hierna onder de specifieke bemerkingen nader geconcretiseerd.

Daaraan voorafgaand wensen SERV en MiNa-Raad volgende algemene bemerkingen te formuleren.

- De voorgestelde regeling biedt **niet noodzakelijk voor alle sectoren een werkbare oplossing**. Met name is soms een federale-interregionale regeling denkbaar in plaats van een louter gewestelijk bodemsaneringsfonds. Daarnaast lijkt als gevolg van de voorgestelde omschrijving van het toepassingsgebied het decreet slechts een oplossing te bieden voor bedrijfssectoren die in de Vlaamse-indelingslijst vallen onder een duidelijke 'sectorgerichte' rubriek, en niet voor sectoren die moeten terugvallen op meer algemene rubrieken zoals opslag van gevaarlijke stoffen (voor meer uitleg hierover, zie 3.1.).
- Mede gelet op de voorgaande opmerking, adviseren SERV en MiNa-Raad dat **andere alternatieven** voor de oplossing van de vastgestelde problemen inzake (de financiering van) bodemsanering (cf. deel 2 van het advies) blijvend worden verkend en onderzocht.
- SERV en MiNa-Raad menen dat **de uitvoerbaarheid van de regeling kan worden verbeterd** door de concrete werking van een bodemsaneringsorganisatie, met inbegrip van de bepaling van de hoogte van de bijdrage, niet eenzijdig en in detail door de Vlaamse regering te laten beslissen, maar dit te bepalen in overleg met de bodemsaneringsorganisatie (waar de exploitanten-leden van de organisatie vertegenwoordigd zijn in de beheersorganen), uiteraard onder toezicht van de Vlaamse overheid. SERV en MiNa-Raad pleiten er wel voor dat de Vlaamse regering criteria zou vastleggen voor de berekening van de bijdragen, en dat een effectief toezicht mogelijk wordt gemaakt. Dat betekent concreet dat de Vlaamse regering (i.c. de minister) zijn akkoord moet verlenen aan de bijdrageregeling voorgesteld door de sector. Het veronderstelt ook dat er waarborgen zijn om de transparantie van de financieringsstromen te verzekeren (cf. infra, 4.5.).
- Het voorontwerp van decreet bewijst nogmaals de nood aan een volledige en goed functionerende **milieuvergunningendatabank**. Hier blijft de Vlaamse overheid sterk in gebreke. Het gevolg is dat voor sommige sectoren de erkenningsvoorwaarden niet altijd goed uitvoerbaar zijn, en dat het opsporen van free riders wordt bemoeilijkt. MiNa-Raad en SERV dringen daarom nogmaals aan op een performante milieuvergunningendatabank.

- Het voorontwerp van decreet beperkt zich tot enkele grote lijnen, en verwijst voor heel wat aspecten naar nog uit te werken uitvoeringsbesluiten van de Vlaamse regering. SERV en MiNa-Raad dringen erop aan dat die **uitvoeringsbesluiten** op korte termijn tot stand komen, na voldoende ruime **inspraak** mogelijkheden en met aandacht voor het vermijden van onnodige **administratieve lasten**.
- MiNa-Raad en SERV beklemtonen dat sectorale bodemsaneringsfondsen niet alle financieringsproblemen inzake bodemsanering zullen oplossen. Er blijven de komende jaren ongetwijfeld belangrijke **budgettaire inspanningen** van de **Vlaamse overheid nodig**. Het decreet inzake bodemsaneringsfondsen mag dus niet worden aangegrepen om die inspanningen stil te leggen.

4. Specifieke bemerkingen

Hierna formuleren SERV en MiNa-Raad hun specifieke bemerkingen bij de verschillende paragrafen van het voorgestelde art. 35 bis van het bodemsaneringsdecreet.

4.1. Verfijn de omschrijving van het toepassingsgebied

§1 stelt dat een bodemsaneringsorganisatie kan opgericht en erkend worden voor elke rubriek en subrubriek of meerdere rubrieken van hinderlijke inrichtingen die vallen onder het toepassingsgebied van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Deze omschrijving is wellicht uitgewerkt met voornamelijk de problematiek in de droogkuissector in het achterhoofd. Maar de voorgestelde omschrijving van het toepassingsgebied kan voor sommige andere sectoren en bedrijven problemen geven of onduidelijkheden opleveren.

Ten eerste biedt deze omschrijving slechts een oplossing voor bedrijfssectoren die in de Vlaam-indelingslijst vallen onder een duidelijke 'sectorgerichte' rubriek. Voor andere sectoren is die omschrijving van het toepassingsgebied niet praktisch omdat ze moeten terugvallen op meer algemene rubrieken (bv. opslag gevaarlijke stoffen). Voor dergelijke sectoren wordt de 'sector' waarvoor een sectorale bodemsaneringsorganisatie zou worden opgericht dan zeer heterogeen en is de voorwaarde dat de bodemsaneringsorganisatie 60% van de betrokken inrichtingen zou moeten vertegenwoordigen moeilijk haalbaar.

Ten tweede zijn heel wat (grotere) bedrijven voor meerdere Vlaamrubrieken vergund. Als gevolg van de bepaling in §5 laatste lid van het voorontwerp, moeten zij zich (terecht) slechts aansluiten bij één organisatie, in de praktijk de organisatie die het eerst wordt opgericht. Het kan evenwel gebeuren dat het bedrijf in kwestie geen deel uitmaakt van de federaties die de bodemsaneringsorganisatie willen oprichten omdat de hoofdactiviteit elders ligt. Dit kan tot vreemde situaties aanleiding geven.

Ten derde hebben sommige grote bedrijven in het verleden activiteiten afgestoten naar toeleveranciers (bv. oppervlaktebehandeling), maar hebben ze vroeger wel vervuiling veroorzaakt met die activiteit. In sommige gevallen zullen de rubrieken in kwestie niet meer in hun vergunning hebben maar is er uiteraard wel een saneringsplicht. De vraag is onder welk sectorfonds die bodemverontreiniging dan valt.

Een laatste probleem met de voorgestelde omschrijving van het toepassingsgebied betreft de afstemming met het stelsel van integrale milieuvorwaarden uit het decreet van 6 februari 2004¹. In de toekomst zullen er immers (steeds meer) hinderlijke inrichtingen zijn die onder dat stelsel vallen, en bijgevolg niet onder het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985. Voor dergelijke bedrijven zouden dan geen bodemsaneringsorganisaties kunnen worden opgericht. Dat kan uiteraard niet de bedoeling zijn.

MiNa-Raad en SERV vragen dan ook dat een betere omschrijving van het toepassingsgebied wordt gevonden. Inspiratie daarvoor zou bijvoorbeeld kunnen worden gezocht in het decreet van 15 juni 1994 betreffende de milieubeleidsovereenkomsten. Art. 2 van dat decreet spreekt van “overkoepelende, representatieve organisaties van ondernemingen, met het doel ...., die aantonen dat zij: 1° rechtspersoonlijkheid bezitten; 2° representatief zijn voor ondernemingen die hetzij een bepaalde gemeenschappelijke activiteit uitoefenen, hetzij geconfronteerd worden met een bepaald gemeenschappelijk leefmilieuprobleem, hetzij gevestigd zijn in een zelfde gebied; en 3° door hun leden gemandateerd zijn om met het Gewest een milieubeleids-overeenkomst te sluiten en hen hierdoor te verbinden (...).”

4.2. Zorg voor uitvoerbare en relevante erkenningsvoorwaarden

§2 bepaalt dat de bodemsaneringsorganisatie moet voldoen aan de volgende erkenningsvoorwaarden:

1° de bodemsaneringsorganisatie is opgericht door een of meer natuurlijke of rechtspersonen die minstens 60 % vertegenwoordigen van alle natuurlijke of rechtspersonen die een hinderlijke inrichting exploiteren, waarvoor de bodemsaneringsorganisatie wordt opgericht;

2° de organisatie is opgericht met als maatschappelijk doel het begeleiden en stimuleren van de sanering van bodemverontreiniging die veroorzaakt is door de exploitatie van een hinderlijke inrichting waarvoor de organisatie wordt opgericht;

---

¹ Decreet tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid voor wat betreft de milieu-audit en tot aanvulling ervan met een titel milieuvorwaarden.

3° de bodemsaneringsorganisatie heeft tot taak advies te verlenen over de preventie, het onderzoek en de sanering van bodemverontreiniging, voorzorgsmaatregelen te coördineren en te beheren, alsook onderzoek- en saneringsconcepten te stimuleren en te optimaliseren.

Volgens MiNa-Raad en SERV is de eerste erkenningsvoorwaarde niet altijd uitvoerbaar. Doordat de Vlaamse overheid in gebrek blijft met een volledige en goed functionerende milieuvergunningendatabank, is het momenteel voor verschillende Vlaamse sectoren niet bekend hoeveel hinderlijke inrichtingen er precies onder vallen. In heterogene sectoren kan dat problemen geven.

De derde erkenningsvoorwaarde is er volgens SERV en MiNa-Raad geen. Het gaat om een omschrijving van taken van een bodemsaneringsorganisatie. §2, 3° kan dan ook beter worden geformuleerd als een verplichte taakstelling vanwege erkende bodemsaneringsorganisaties, onder een afzonderlijk lid van §3.

Verder bevat de formulering van § 2 een onzorgvuldigheid waar wordt gesteld dat “de bodemsaneringsorganisatie minstens moet voldoen aan de volgende erkenningsvoorwaarden *die bepaald zijn door de Vlaamse Regering*”. Wellicht wordt er bedoeld: “de bodemsaneringsorganisatie moet minstens voldoen aan de volgende erkenningsvoorwaarden. (...) De Vlaamse regering kan nadere erkenningsvoorwaarden bepalen”. Dat is beter in overeenstemming met § 4 waarin eveneens een bevoegdheid aan de Vlaamse regering wordt gegeven om nadere erkenningsvoorwaarden vast te leggen.

4.3. Geef een duidelijke formulering van het takenpakket en de verplichtingen van de bodemsaneringsorganisaties

De taken van een bodemsaneringsorganisatie bestaat uit een verplicht pakket (§2, 3°, te verplaatsen naar §3 eerste lid) en een optioneel pakket (huidige §3). MiNa-Raad en SERV vinden de formulering van dat optionele takenpakket onduidelijk (wat is bv. “zorgen voor” beschrijvende bodemonderzoeken) en merken op dat ze bovendien verschilt van de omschrijving in de memorie van toelichting die op zijn beurt verschilt van de omschrijving in de reguleringssimpactanalyse. Er is bijvoorbeeld sprake van “zorgen voor bodemsaneringsprojecten”, “instaan voor bodemsaneringsprojecten”, en “het voorzien in de bijstand voor alle mogelijke vragen i.v.m. bodemsaneringsprojecten”.

Bovendien moet het duidelijk zijn welke andere taken een bodemsaneringsorganisatie al dan niet nog kan uitvoeren naast de opgesomde activiteiten (bv. rapportageverplichtingen overnemen? fungeren als bodemsaneringsdeskundige? ...).

Tot slot menen SERV en MiNa-Raad dat aanvullende verplichtingen en regels wenselijk zijn om de transparantie van de financieringsstromen van een bodemsaneringsorganisatie te verzekeren.

4.4. Zorg voor een meer uitgewerkte erkenningsprocedure

De erkenningsprocedure wordt geregeld in §4, maar is zeer summier: de Vlaamse Regering is bevoegd en de erkenning wordt gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. SERV en MiNa-Raad vragen dat aan de Vlaamse regering de bevoegdheid wordt gegeven om de erkenningsprocedure vast te leggen, en dat daarbij de aandacht wordt geschonken aan het vermijden van onnodige administratieve lasten.

MiNa-Raad en SERV merken tevens op dat er in het decreet geen looptijd voor de erkenning is voorzien. De raden vragen dat wordt onderzocht of dat wenselijk is. Een te korte looptijd van de erkenning (5 jaar of minder) moet in elk geval worden vermeden.

De raden stellen tot slot vast dat de Vlaamse regering bodemsaneringsfondsen zal erkennen. Zij vragen welke rol aan de OVAM zal worden gegeven in de erkenningsprocedure.

4.5. Verduidelijk de financieringsstromen en -mechanismen

§5 bevat bepalingen over de betaling van een bijdrage aan de bodemsaneringsorganisatie. Alle exploitanten van de betrokken hinderlijke inrichtingen moeten een *bijdrage* betalen voor de prestaties die de bodemsaneringsorganisatie dient te verrichten. De hoogte van die bijdrage, de betalingsvoorwaarden, de betalingstermijnen en de bezwaarprocedure worden bepaald door de Vlaamse Regering.

Deze paragraaf creëert *verwarring* omdat er in de praktijk sprake zal zijn van een dubbele bijdrage: een bijdrage voor de verplichte taken (§2, 3°) die alle exploitanten betalen, en een bijdrage voor de optionele taken (§3), te betalen door de exploitanten die hun saneringsplicht overdragen en die daarover een overeenkomst afsluiten met de bodemsaneringsorganisatie. Dit is momenteel niet duidelijk op te maken uit de decreettekst.

Nochtans is dit onderscheid tussen een 'basisbijdrage' en een 'saneringsbijdrage' een cruciaal element voor de slaagkansen van sectorale bodemsaneringsfondsen. Vele sectoren zijn immers heterogeen: sommige bedrijven zijn reeds gestart met hun saneringsproject, andere hebben daarover al een convenant met een plan van aanpak met de overheid afgesloten, nog andere moeten nog met de sanering beginnen. In zo'n geval is een volledige solidarisering uiteraard niet evident omdat bedrijven die reeds grote inspanningen hebben geleverd weinig bereid zullen zijn om mee te betalen voor de sanering van andere terreinen. Terugbetaling van

de reeds gemaakte kosten lijkt hier geen goede optie (grote financiële verplichtingen bij de start van het fonds, geen spreiding in de tijd).

Volgens SERV en MiNa-Raad is het bijgevolg essentieel dat het onderscheid tussen de verplichte bijdrage en de optionele expliciet wordt vastgelegd en geregeld.

4.6. Geef de bodemsaneringsorganisatie mee zeggenschap over de bijdragen

Verder vinden MiNa-Raad en SERV het vreemd dat de bepaling van de hoogte van de bijdrage eenzijdig door de Vlaamse regering zou gebeuren. Volgens SERV en MiNa-Raad zou dit mee door de bodemsaneringsorganisatie moeten gebeuren (waar de exploitanten-leden van de organisatie vertegenwoordigd zijn in de beheersorganen), uiteraard onder toezicht van de Vlaamse overheid. Het is bovendien de vraag of de Vlaamse regering zonder informatie van de bodemsaneringsorganisatie wel voldoende op de hoogte kan zijn van alle relevante uitgaven en kosten. SERV en MiNa-Raad pleiten er, gezien de ervaringen met sommige afvalbeheersorganisaties, wel voor dat de Vlaamse regering criteria zou vastleggen voor de berekening van de bijdragen², en dat een effectief toezicht mogelijk wordt gemaakt. Dat betekent concreet dat de Vlaamse regering (i.c. de minister) zijn akkoord moet verlenen aan de bijdrageregeling voorgesteld door de sector (vergelijk met de bevoegdheden van een reguleringsinstantie of controlecomité). Het veronderstelt ook dat er waarborgen zijn om de transparantie van de financieringsstromen te verzekeren. Voor latere wijzigingen aan de modaliteiten, moet het mogelijk blijven dat de regering het initiatiefrecht behoudt, na raadpleging van de sector.

De voorgaande reeks opmerkingen gelden niet alleen voor de bepalingen van de hoogte van die bijdrage, maar zeker ook voor het vastleggen van de betalingsvoorwaarden en de betalingstermijnen. Het lijkt niet nodig dat al die aspecten door de Vlaamse Regering in regelgeving wordt vastgelegd.

Verder merken SERV en MiNa-Raad op dat de afdwingbaarheid van de betalingen niet steeds verzekerd lijkt te zijn. Immers is bij gebrek aan een operationele milieuvergunningendatabank, zoals reeds vermeld, voor een heel aantal Vlaamse bedrijven momenteel niet bekend hoeveel hinderlijke inrichtingen eronder vallen. Dan wordt de berekening van de bijdrage uiteraard moeilijk en zijn free riders moeilijk uit te sluiten.

---

² welke activiteiten en kosten kunnen in rekening worden gebracht, en hoe moeten of kunnen die worden verdeeld over de betrokken exploitanten? Daarbij is het wellicht niet wenselijk dat er voor elke sector een uniforme verdeelsleutel zou worden toegepast (bv. in functie van de omzet: dit kan voor sommige sectoren relevant zijn maar voor andere minder).

Zullen bedrijven die reeds gesaneerd hebben of een saneringsplan of convenant hebben afgesloten met OVAM uitgesloten worden of althans vrijgesteld voor de bijdrage voor de optionele taken?. Door de onduidelijkheid over de optionele en de verplichte bijdrage kan men zich daar vragen over stellen.

4.7. Expliciteer de gevolgen voor de aangesloten exploitanten bij schorsing of opheffing van de erkenning van de bodemsaneringsorganisatie

§7 stelt dat de Vlaamse Regering de niet-naleving van door de bodemsaneringsorganisatie van haar verplichtingen kan sanctioneren met de schorsing of de opheffing van de erkenning, of met een administratieve geldboete. SERV en MiNa-Raad vragen dat wordt geëxpliciteerd wat de gevolgen van een dergelijke schorsing of opheffing zijn voor de aangesloten exploitanten: wat met de betaalde bijdragen? Wat met de overgedragen saneringsplicht? ...

4.8. Overeenstemming van de voorgestelde co-financiering met de Europese regels inzake staatssteun

§8 bepaalt dat de Vlaamse Regering subsidies kan toekennen aan de erkende bodemsaneringsorganisaties met het oog op de gedeeltelijke financiering van de sanering van historische bodemverontreiniging die veroorzaakt is door de hinderlijke inrichtingen waarvoor de bodemorganisatie werd opgericht. Wat gemengde bodemverontreiniging betreft, kan eveneens een subsidie gegeven worden voor het aandeel van de historische bodemverontreiniging voor zover een onderscheid gemaakt kan worden tussen de historische en de nieuwe bodemverontreiniging." SERV en MiNa-Raad merken op dat een scenario van een fonds waarin ook de overheid een bijdrage levert, moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.